

Bijbelstudie over Efeze 1:1-14

De brief aan Efeze

De gemeente te Efeze werd verblijd met een brief van de apostel Paulus, bedoeld om hen te onderwijzen, te bemoedigen en te vermanen. Het was in Paulus' dagen een zeer welvarende stad, met een belangrijke haven en tal van prachtige gebouwen. Daaronder zijn met name de tempel van Artemis te noemen en het enorme theater waar wel 20.000 mensen konden samenkomen. Paulus verbleef zelf ongeveer twee jaar in deze plaats (Hand. 19).

Uit de brief is af te leiden dat deze geschreven werd vanuit gevangenschap (zie 3,1; 4,1; 6,20). Paulus heeft kortere of langere tijd gevangen gezeten in Filippi (Hand. 16), Jeruzalem (Hand. 21), Caesarea (Hand. 23-26) en Rome (Hand. 28). De meeste geleerden gaan ervan uit dat deze brief vanuit Rome is geschreven en verzonden. Dat moet dan ongeveer in het jaar 62 na Chr. zijn geweest.

Er is nog een brief aan Efeze in de Bijbel te vinden: namelijk in Openb. 2, 1-7. Daar vermaant de Koning van de Kerk de gelovigen te Efeze dat zij hun eerste liefde hebben verlaten. De overlevering zegt dat Johannes, voor hij naar Patmos werd verbannen, de bisschop was van Efeze en dat hij na zijn vrijlating daar ook weer naar teruggekeerd is en aldaar begraven.

Hoofdstuk 1

De brief begint op de gebruikelijke wijze met de naam van de afzender en de geadresseerden, gevolgd door een zegengroet. De geadresseerden worden heiligen en gelovigen genoemd, en beide woorden duiden dan ook hetzelfde aan. De heiligen zijn de gelovigen. Dan begrijpen we meteen dat hun heiligheid niet hetzelfde is als perfect zijn, maar opgevat moet worden in de Bijbelse betekenis van het woord: afgezonderd van de wereld en voor de dienst van God. Hun heiligheid is gave en opdracht tegelijk.

Vers 3-14

Er is dikwijls op gewezen dat in het Grieks de verzen 3-14 één lange zin vormen. Dat is natuurlijk opmerkelijk. Het lijkt wel alsof Paulus van geen ophouden weet wanneer hij zijn lofzang zingt. Want dat is het: een lofzang op Gods welbehagen in Christus, Zijn genadewerk in de gelovigen en de rijke erfenis die hen ten deel zal vallen. We kunnen in dit loflied duidelijk het werk van de Drie-enige God aanwijzen. Paulus roemt immers de eeuwige verkiezende liefde van de Vader (vers 3-6), de verlossing door Christus (vers 7-10) en de verzegeling met de Heilige Geest als het onderpand van de erfenis (vers 11-14).

In deze lofzang worden deze verschillende aspecten (verkiezing, verzoening en voleinding) aan elkaar verbonden zodat het een niet zonder het andere kan en het een weer voortvloeit uit het ander. Het is als een drievoudig snoer dat niet spoedig wordt verbroken.

Wat is de betekenis en de bedoeling van deze lofprijzing in het geheel van de brief? Wanneer we de brief aan Efeze terecht de *kerkbrief* van het Nieuwe Testament mogen noemen – Jood en heiden samen één in Christus, h. 2; het gebed voor de groei van de gemeente, h. 3; de opbouw van de gemeente als het lichaam van Christus, h. 4; de heiliging van de gemeente, h. 5; de geestelijke strijd en overwinning van de gemeente, h.6 – dan wil de lofzang aan het begin de gemeente opwekken tot haar meest specifieke taak, namelijk God te loven. Zo staat het ook in vers 12: 'opdat wij tot lof van Zijn heerlijkheid zouden zijn...'

Het is moeilijk om in kort bestek wat toelichting te geven bij dit gedeelte en tegelijk recht te doen aan de rijke inhoud en diepe verbanden die hier aanwijsbaar zijn.

Het is wel mooi dat in de vertaling het woord 'gezegend' aan het begin van vers 3 is gehandhaafd, want het is inderdaad hetzelfde woord dat wordt gebruikt voor de zegen waarmee God ons heeft gezegend. Daar is dus wederkerigheid. De gemeente brengt aan God zegenspreuken van lof en dank, omdat ze zelf door Hem gezegend is. Zelfs met alle mogelijke voren van zegen: allerlei zegen. Deze zegen ontvangt de gelovige om Christus' wil. De uitdrukking '*in Christus*' komt herhaaldelijk voor in dit gedeelte. Zie bijv. vers 1 en vers 4, vers 6 en vers 10 enz. Het ziet op de nauwe geloofsband die God gewerkt heeft tussen Christus en de Zijnen. Ze zijn overgegaan uit de duisternis in het licht, in Christus. Alle zegeningen komen hen nu ook tot hen als vanuit de handen van Christus Die hen zegent. Maar de diepste bron van zegen ligt nog ergens anders. Daarop wijst vers 4.

De verkiezende liefde van de Vader gaat aan alles vooraf. Het is eeuwige liefde die Hem bewoog om voor zondaren verlossing aan te brengen. Daar had de Vader Zijn Zoon voor over. Het hele verlossingswerk staat of valt met Christus. Zelfs de uitverkiezing gaat niet buiten Christus om: ze zijn uitverkoren '*in Hem*'. Van God uit gezien zou een besluit van uitverkiezing zijn grond missen en zijn doel missen wanneer Christus niet was gekomen als Borg en Middelaar. Van ons uit gezien moeten wij het oog op Christus gericht houden, willen wij tot zekerheid komen over onze uitverkiezing. Die zekerheid is nooit te vinden buiten het gelovig vluchten tot Christus om. Christus is de spiegel der verkiezing, zei Calvijn al. Alleen via deze 'achteruitkijkspiegel' kan iemand te weten komen of zijn naam staat in het Boek des Levens. Buiten Christus om is dat onleesbaar.

In vers 4 staat nog iets heel belangrijks: uitverkoren –niet omdat, maar – opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn. er is nooit enige grond in de mens aan te wijzen voor zijn verkiezing of behoud. Het ligt alles buiten ons in Christus. Maar het doel van deze grote liefde van God is dat wij heilig voor Hem zouden leven: toegewijd en trouw. Het woord 'heilig moet dus niet opgevat worden als zondeloos. De Heidelbergse Catechismus zegt terecht dat zelfs de allerheiligsten nog maar een klein beginsel hebben van de nieuwe gehoorzaamheid (vr/a 114). Maar het punt is dat zij geen vriend meer kunnen zijn met de zonde en dus de Heere van harte en trouw en op alle terreinen van het leven willen dienen. Zegt u dat ook?

Vers 5 – 8 laat heel mooi uitkomen dat wanneer Gods kinderen terugkijken op de weg die God met hen is gegaan, een aantal dingen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn: hun aanneming tot Gods kind was volgens Gods plan en eeuwig voornemen; het is uit genade, genade overvloeiende zelfs (vers 8) voor de grootste der zondaren; het is om Christus' wil; het is tot eer van God; het betekent verlossing. Is het niet om te duizelen?

Vers 9 – 12 zegt dat de dingen die eerst verborgen waren nu onthuld zijn: het heilgeheim is nu geopenbaard. Dat is dus wel een voorrecht als je in die tijd mag leven, die in vers 10 'de volheid der tijden' genoemd wordt. Dat kan ook opgevat worden als: de tijd voor de vervulling (van Gods belofte) is aangebroken, het door God bepaalde tijdstip. De ouderwetse zandloper laat het zand door de nauwe opening van het glas lopen tot het glas helemaal vol is. Die tijd is aangebroken met Christus' komst (Gal. 4,4). Door de zonde lag alles in de wereld door elkaar, door Christus wordt het weer tot één prachtig geheel gemaakt. Hier klinkt al een preludium op het 'Ik maak alle dingen nieuw. Om Jezus' wil.

En de gelovigen –zij die op Christus hun hoop hebben gevestigd (vers 12) hebben nu al een roeping, namelijk om God op aarde te verheerlijken.

Vers 13-14 laat zien hoe de gelovigen van vers 1 tot geloof gekomen zijn: het geloof is uit het gehoor. Alle ware gelovigen hebben de verzegeling met de Heilige Geest ontvangen. Dat wil eenvoudig zeggen dat de Geest in hun hart is komen wonen. De verzegeling met de Geest moet dus niet losgemaakt worden van het geloof. Soms wordt die uitdrukking wel gebruikt om een verdieping in het geloof aan te duiden. De inwonende Geest is het onderpand – de waarborg en ‘eerste aanbetaling’- van onze erfenis, de toekomstige heerlijkheid; zie Rom. 8,11. Het loopt alles uit *op Soli Deo Gloria*.

Vragen:

1. Is de verkiezing bedoeld als een belemmering of als een aanmoediging voor de twijfelende christen? Waarom?
2. Hoe vertaalt u het ‘heilig en onberispelijk zijn voor de Heere’ (vers 4) naar de praktijk?
3. Lees Dordtse Leerregels II par. 5 en 8. Welk verband is er tussen uitverkiezing en prediking van het evangelie?
4. God werk alle dingen naar de raad van Zijn wil (vers 11). Kunt u dat in uw eigen leven ook aanwijzen?
5. De lofzang van Efeze 1 zingt de lof van de Vader (verkiezing) , de Zoon (verzoening) en de Geest (verzegeling). Is er in uw geestelijke leven ook aandacht voor de drie Goddelijke Personen gezamenlijk en afzonderlijk?